

اعلامیه مطبوعاتی

نشست عمان: نشست وزیران خارجه یا گردهمایی رؤسای انجمن‌ها و اتحادیه‌ها؟! (ترجمه)

وزیران خارجه اردن، تونس، الجزایر، عربستان سعودی، سومالیا، عراق، فلسطین، قطر، مصر، مراکش، اندونزی، پاکستان، ترکیه و مالیزیا، به همراه دبیرکل اتحادیه عرب، روز چهارشنبه در عمان، پایتخت اردن، گردهم آمدند تا در برابر اقدامات رژیم یهود در قدس، موضعی مشترک و هماهنگ اتخاذ کنند.

با این حال، حاصل این نشست گسترده چیزی فراتر از صدور یک بیانیه نبود؛ بیانیه‌ای که در آن، وزیران تشدید اقدامات رژیم یهود در قدس را محکوم کردند، چنان‌که گویی با همین محکومیت، مسئولیت خود را به‌طور کامل به انجام رسانده‌اند!

در ادامه، بر چند اقدام نیز توافق شد؛ از جمله آنچه «حمایت از پایداری ساکنان قدس» نامیده شد؛ آن‌هم از طریق تأمین کمک‌های توسعه‌ای و تقویت نهادهای فلسطینی در قدس. هم‌زمان، آنان بدون هیچ شرمی از جامعه جهانی و شورای امنیت خواستند وارد عمل شوند، در حالی که از پیش به‌خوبی می‌دانند موضع و عملکرد این نهادها در چنین قضایایی چیست.

به جای آن‌که خود برای یاری قدس دست به اقدام بزنند، همچون افراد عادی، خواستار راه‌اندازی تحرکی دیپلماتیک و مشترک برای جلب حمایت بین‌المللی شدند. همچنین پیشنهاد کردند سازوکاری نهادی و پایدار ایجاد شود که از جمله، پلتفرمی رسانه‌ای برای ثبت و مستندسازی تخلفات را دربرگیرد؛ اقدامی که خود نشان می‌دهد آنان در اندیشه ایجاد سازوکاری درازمدت‌اند، نه اقدامی فوری و تعیین‌کننده.

اقداماتی در این سطح، حتی با تصمیم‌هایی که از مدیران چند انجمن یا رؤسای اتحادیه‌هایی با اختیارات محدود انتظار می‌رود نیز هم‌سنگ نیست.

پی‌تردید، نشستی در این سطح که نمایندگان ۱۴ سرزمین را گردهم آورده است، از چنان ظرفیت و توان جمعی برخوردار است که می‌تواند به تراژدی فلسطین پایان دهد و قدس و سراسر فلسطین را آزاد سازد؛ حق برخی از این سرزمین‌ها به‌تنهایی نیز از توان قابل‌توجهی برخوردارند. با این همه، این‌که نتیجه چنین نشستی تنها به صدور بیانیه‌ای محکومیتی و دعوت به اقدامات رسانه‌ای، مستندسازی و تحرکات دیپلماتیک محدود شود، نمی‌تواند امری تصادفی تلقی گردد.

از یک‌سو، برگزاری چنین نشست‌هایی این تصور را القا می‌کند که مسئله قدس همچنان در ذهن و دستور کار حکام مسلمان جای دارد؛ تصویری که می‌تواند بخشی از مسلمانان را بفریبد و آنان را به این باور برساند که این حکام در صدد اقدامی جدی‌اند. از سوی دیگر، همین رویکرد سبب می‌شود قضیه فلسطین همچنان در چارچوب همین حکومت‌ها و رهبران محصور بماند و به سطح امت و ارتش‌های آن کشیده نشود؛ زیرا در آن صورت، ممکن است اوضاع از کنترل آنان خارج شود و تحولاتی رخ دهد که با خواست و محاسبات‌شان سازگار نیست.

این نشست چیزی جز خاک پاشیدن به چشم امتی نیست که از آنچه بر مسجدالاقصی، محل معراج رسول الله صلی الله علیه وسلم و قبله نخست مسلمانان می‌گذرد، به خشم آمده است. هم‌زمان، چنین نشست‌هایی برای رژیم یهود نیز پیام اطمینان می‌فرستد که اوضاع از کنترل خارج نخواهد شد و قضیه همچنان در دلهیزهای نهادهای بین‌المللی و در چارچوب نظام‌های خائن خواد ماند؛ نظام‌هایی که اگر وجود نمی‌داشتند، رژیم یهود نه شکل می‌گرفت و نه می‌توانست ۷۸ سال به حیات خود ادامه دهد.

یاری فلسطین و مسجدالاقصی، به نشست‌ها، اجلاس‌ها و صدور بیانیه‌ها نیاز ندارد؛ بلکه به حرکت ارتش‌های امت برای آزادسازی آن از اشغال نیازمند است. الله سبحانه و تعالی می‌فرماید:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَا لَكُمْ إِذَا قِيلَ لَكُمْ انْفِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَنْتَقَلْتُمْ إِلَى الْأَرْضِ أَرْضَيْتُمْ بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا مِنَ الْآخِرَةِ فَمَا مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا قَلِيلٌ﴾ [توبه: 38]

ترجمه: ای مؤمنان! چرا هنگامی که به شما گفته می‌شود: در راه الله حرکت کنید، سستی می‌ورزید و به زمین می‌چسبید؟ آیا به زندگی دنیا به جای آخرت خشنود شده‌اید؟ کلاهی

زندگی دنیا در برابر آخرت جز اندکی نیست.

دفتر مطبوعاتی مرکزی حزب التحریر